

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 38. 046/2014/5. szám

A Kúria a Dr. Halmi Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: Dr. Halmi Franciska ügyvéd) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... mb. elnök és Dr. ... kormánytisztviselő által képviselt Oktatási Hivatal (1055 Budapest, Szalay utca 10-14.) alperes ellen működési engedély ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 11. napján kelt 5.K.27.317/2013/12. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.27.317/2013/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kormányhivatal Oktatási Főosztálya, mint elsőfokú közigazgatási szerv (a továbbiakban: Kormányhivatal) a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Nkt.) 34.§ (2) bekezdésére tekintettel a felperessel, mint fenntartóval szemben törvényességi ellenőrzést rendelt el az általa fenntartott ... Általános Iskola (a továbbiakban: Általános Iskola) működtetése vonatkozásában. A Kormányhivatal eljárása során azt állapította meg, hogy a felperes az Általános Iskola vonatkozásában az intézményvezetői megbízás feltételeit az Nkt. 67.§ (1) bekezdés d) pontja szerint nem igazolta, ezért erre tekintettel a nevelési-oktatási intézmények működéséről és a köznevelési intézmények névhasználatáról szóló 20/2012.(VIII.31.) EMMI rendelet (a továbbiakban: EMMI R.) 158.§ (6) bekezdés d) pontja alapján 2013. június 27. napján kelt JNB/08/00130-12/2013. számú határozatával az Általános Iskola működési engedélyét visszavonta.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2013. augusztus 27. napján kelt JIF/287-2/2013. számú határozatával az elsőfokú döntést

helyben hagyta. A határozat indokolása szerint az Nkt. 67.§ (1) bekezdés d) pontja, mely szerint a pedagógus munkakörben teljes munkaidőben való foglalkoztatás az intézményvezetői megbízás egyik feltétele, valamint a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) előírásai szerint a felperes által működtetett Gimnáziumnak és az Általános Iskolának egy és ugyanazon személy nem lehet az igazgatója, egy ugyanazon személlyel nem létesíthető két különböző köznevelési intézményben teljes munkaidőre szóló munkaviszony. Az alperes hivatkozott az Nkt. 68.§ (2) bekezdésére is, mely szerint a magánfenntartású köznevelési intézmény igazgatója az oktatásért felelős miniszter egyetértésével bízható meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint a felperes nem tett eleget az Nkt. 67.§ (1) bekezdésében foglalt konjunktív feltételeknek, az intézményvezető nem tölthet be pedagógiai munkakörben határozatlan időre teljes munkaidőben állást az Általános Iskolában, és a munkáltató nem kérte az oktatásért felelős miniszter előzetes egyetértését sem. Ebből következően az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az Általános Iskola igazgatói kinevezése az Mt. 211.§ (1) bekezdésébe ütközik. Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes részéről kért póthatáridő-meghosszabbítás engedélyezésének megtagadása önmagában nem jogellenes, erre nézve maga a felperes sem tudott jogszabálysértést megjelölni. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy szintén nem jogszabálysértő az a körülmény, hogy az elsőfokú szerv felügyeleti bírságot nem alkalmazott, mert ez szintén nem teszi az alperes határozatát jogszabálysértővé, annak kiszabására ugyanis a hatósági eljárás keretében kerülhet sor, a jelen eljárás pedig nem hatósági, hanem törvényességi ellenőrzési eljárás a fenntartóval szemben.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a felperes elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezését, helyettük a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A felperes hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1), (2), (3) és (4) bekezdéseinek, 2.§ (3) bekezdésének és 50.§ (1) bekezdésének, továbbá 7.§-ának megsértésére. Álláspontja szerint valamennyi felsorolt alapelv sérelme megvalósult, ezen túlmenően az eljáró szervek nem tisztázták kellő alapossággal a tényállást. A felperes az Nkt. 21.§ (10) bekezdésére és 21.§ (8) bekezdésének g) pontjára hivatkozva kifogásolta, hogy a Kormányhivatal nem adott póthatáridőt, annak elutasításával egyidejűleg nem alkalmazott felügyeleti bírságot, mellyel megsértette a fokozatosság és a méltányos joggyakorlás

elvét.

A felperes hangsúlyozta, hogy a közigazgatási eljárás időpontjában nem állt rendelkezésre az egyházi és magánintézményekre vonatkozó speciális előírások tárgyában végrehajtási rendelet, amely tény a felperes számára fel nem róható objektív körülmény. Mindezek által sérült a felperesnek az Nkt. 31.§ (1) bekezdése, (2) bekezdés d) pontja, 67.§ (7) bekezdése, 83.§ (3) bekezdés b) pontja. A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 211.§ (1) bekezdését alkalmazta, amelynek szövegét helytelenül is értelmezte. A felperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság teljes egészében figyelmen kívül hagyta, hogy nem az Általános Iskola a munkáltatója az igazgatónak, hanem az Nkt. 31.§ (2) bekezdés d) pontja szerint a fenntartó, ezért az intézményvezetőnek nem lehetett az Általános Iskolával határozatlan időre, teljes foglalkoztatás mellett pedagógusi munkakörre szóló munkaviszonya. A felperesi fenntartó és az igazgató közötti munkaviszony egy munkaviszonynak minősül, amely valójában kiterjedt a Gimnázium és Művészeti Iskola, valamint az Általános Iskola igazgatói feladatainak ellátására is. A felperes szerint az a tény, hogy a munkáltató ugyanazon jogviszonyon belül további feladattal bízta meg a munkavállalót, nem jelenti, hogy további munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesített, így fel sem merülhet az Mt. 211.§ (1) bekezdésében foglalt tilalom megszegése. A felperes szerint ugyancsak nem róható fel neki, hogy nem szerezte be a vonatkozó miniszteri hozzájárulást a kinevezés tekintetében, mivel az Nkt. egyházi és magánintézmények működtetésére, valamint az állami nevelési-oktatási intézményekben megszervezhető hit- és erkölcsoktatásra vonatkozó sajátos szabályokat tartalmazó végrehajtási rendelet nem készült el, melyet az alperes sem vitatott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében lényegében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet jogszerű, a felperesi érvek nem helytállóak, egyebekben a perben tett korábbi nyilatkozatait változatlan tartalommal fenntartotta.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A Kúria megállapította, hogy mind a közigazgatási eljárásban, mind a perben a vitatott kérdés az volt, hogy a felperes által fenntartott két önálló köznevelési intézmény, mint a Gimnázium és az Általános Iskola, melynek az OM-azonosítója is különböző, intézményvezetői megbízásainak egy személy általi betöltése jogszerű volt, vagy sem. Az alperes mindenekelőtt helytállóan hivatkozott, arra hogy az EMMI R. 2012. szeptember 1. napján lépett hatályba, tehát az első, másodfokú eljárások során már hatályos rendeletként ismert volt.

Az intézményvezetői megbízással kapcsolatos kérdések rendezését a jogalkotó törvényi szinten szabályozta az Nkt. 67.§-ában. Ebben olyan konjunktív feltételeket szab meg, amelyek nincsenek tekintettel a fenntartóra, az intézményvezető megbízásához elengedhetetlenül szükségesek, és e körben az EMMI R. sem tartalmaz eltérő rendelkezést. A fentiek alapján megállapítható volt, hogy miután az EMMI R. az eljárás idején már hatályban volt, az Nkt. és az EMMI R. együtt teljes egészében biztosították a törvényességi ellenőrzés anyagi jogi hátterét. Az a tény, hogy az intézmény 2011. évben működési engedélyt kapott - miként ezt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította - nem legalizálja a 2013. évben lefolytatott törvényességi ellenőrzés során tapasztalt jogsértő működést. Ehhez társul, hogy a működési engedély kiadásakor hatályos, a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény (a továbbiakban: Kt.) 18.§ (1) bekezdés d) pontja teljes egészében megegyezik az Nkt. 67.§ (1) bekezdés d) pontjával.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra is, hogy a fenntartó két önálló jogi intézményként működő, tagintézményi és intézményrészi jelleget nélkülöző, két önálló OM-azonosítóval rendelkező, egymástól jogilag független köznevelési intézményt tart fent, a vezetői megbízások során intézményenként köteles az Nkt. vezetői megbízásokra vonatkozó rendelkezéseit alkalmazni. Ezzel szemben a felperes **K.S.**-val csak a Gimnázium vonatkozásában kötött munkaszerződést, az Általános Iskola vonatkozásában pedagógus munkakörben határozatlan időre teljes munkaidőre szóló alkalmazásra pedig nem [Nkt. 67.§ (1) bekezdés d) pontja]. A felperes az oktatásért felelős miniszter előzetes egyetértését nem kérte ki [Nkt. 68.§ (2) bekezdése], megsértette a Mt. vezetőkre vonatkozó rendelkezéseit [Mt. 211.§ (1) bekezdése, Mt. 294.§ (1) bekezdés f) pontja] és nem a Nkt. 68.§ (3) bekezdésben megengedett vezetői megbízások együttes ellátása történt.

A Kúria a felperesnek a Ket. alapelvi sérelmeire történt hivatkozása kapcsán részben utal arra, hogy az eljáró szervek nem sértették meg a Ket. 7.§-ában foglaltakat, miszerint a hatékonyságot éppen az biztosította, hogy az eljáró szervek igyekeztek mielőbb lezárni az eljárást. A jóhiszemű jogszerzésre vonatkozóan megjegyzi a Kúria, hogy a hatóság nem a felperes által 2011-ben jogszerűen szerzett működési engedélyt kiadó határozatot

vonta vissza, hanem magát az engedélyt, mivel a felperes az engedély kiadási feltételeknek 2012. szeptember 1. napja óta már nem felelt meg.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes által az elsőfokú eljárásban kért póthatáridő-hosszabbítás megtagadása nem jogszabálysértő a Nkt. 34.§ (3) bekezdése alapján, és az sem, hogy erről a határozat kézbesítésekor értesült. A felperes ugyanis az eredetileg adott határidő alatt a hatóság által felajánlott lehetőségek egyikével sem élt. A felperesnek a bírságolás vonatkozásában tett előadásai szintén nem foghattak helyt, mivel a törvényességi ellenőrzést a fenntartóval és nem az intézménnyel szemben folytatták le, nem hatósági ellenőrzés, hanem törvényességi ellenőrzés keretében, melyre a Nkt. 21.§ (10) bekezdés c) pontja nem alkalmazandó.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részére - pernyertessége ellenére - a Pp. 75.§ (1) és (3) bekezdései alapján perköltség nem állapítható meg, ezért erről rendelkezni nem kellett.

A felperes személyes illetékmentessége okán a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. január 28.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Krajcsovics Józsefné Dr. Illés Ibolya s.k. bíró